

#1(11) Вересень 2011

aczek

Студентська газета

Цього місяця на сторінках
«Zaczeka»
читайте про таке :

Еріх Марія Ремарк
«У світі немає розколу і ворожнечі. У ньому все - єдність і гармонія. Вічна краса.»

Посміймося над собою:

Розмова студентів:

- Чому я постійно гикаю?
- КиївСтар - з думкою про Вас!

Препод: - Чому Іванов не прийшов на пару?

- В нього ангіна.

Пізніше той же викладач іде містом ввечері й бачить Іванова з гарною білявкою, підходить до нього відводить у бік і радить: "З такою ангіною краще не вилазити з ліжка"

По пустелі іде людожер і несе на плечах людину. На зустріч інший:

- Кого спіймав?
- Студента.
- А, як приготуєш?
- Ша зварю юшки...
- Е ні, тоді краще випусти, бо я вчора також такого варив, то поки він заціпів то з дна всю бараболу вийв.

Урочистості нового академічного року.

Художні замальовки від Наталі Бендзо

Віта Бенев'ят

«По вуха у хмарах»

Новий гість рубрики

«закінчить, будь ласка, речення»

Правовий куточок

В.І.Литвиненка

Танець та Шопінг- можна поєднати?

Книга місяця від «Zaczek»

та багато іншого :)

(посилання на сторінку не надається зумисно)*

Цитата номеру:

С.3

Вересень №1(11)

Ліхтарики

В оточенні іншого світла

Добривдень. Навіщо ти погасив ліхтаря?

— *Такий наказ, — мовив ліхтарник. — Добривдень.*

— *А що за наказ?*

— *Гасити ліхтаря. Добрий вечір.*

І він знову запалив ліхтаря.

— *А навіщо ти знову запалив його?*

— *Такий наказ, — відповів ліхтарник.*

— *Не розумію, — сказав маленький принц.*

Антуан де Сент-Екзюпері(с)

В дитинстві ми завжди намагались зрозуміти незрозумілі на перший погляд речі. Але з часом і новими спалахами та гасіннями ліхтаря приходить розуміння, що все має свої причини і відповідно свої пояснення. Та дуже часто ми їх просто не потребуємо, бо робимо поспішні висновки. З кожним небажанням вислухати, пробачити, світ стає темнішим, його накриває п'ятьма, невидимі тіні злоби окутують людей маскуючи їх в смолянній імлі і бажають та намагаються поглинути з головою. Кожного дня стається одне й те саме - поспішні людські висновки, що призводять до сварок, розрух, хаосу - і тоді світ втомлюється бути добрим, він теж робить поспішний висновок і здається на поталу темряві. Змінюючи день на ніч тим самим бажаючи усипити нас, людей і хоча б у такий спосіб втихомирити від необдуманих вчинків та недоцільних слів.

І все тоді було б дуже трагічно, якби не ВОНИ... Добрі, світлі, загадкові, водночас такі реальні та все ж надприродні ліхтарники. Своїм сяйвом вони несуть доброту у людські серця, відволікають від буденності, напувають своїм магнічним енергетич-

ним світлом, та мотивують до бажання бути таким же яскравим, як і він, ліхтарик, хоча б як оденський ліхтарик. Вони є джерелом неохопної енергії, невичерпного ентузіазму та надприродних, гіпнотичних здібностей. Дивлячись на них ти відчуваєш спокій, концентруєшся на чомусь приємному і забуваєш, забуваєш про все негативне. Лиш згадуєш, фантазуєш про близький схід і заходи сонця, морські узбережжя, нескінченні алеї і вулички, зелені парки, осінні листя, звуки пташок і аромат квітів. Відчуваєш на дотик вітер та відчуваєшся по-справжньому вільним.

В дитинстві ми завжди намагались зрозуміти незрозумілі на перший погляд речі. А зараз просто хочеться вірити, що вся справа у світлі... і нічого не шукати та не намагатись зрозуміти...

Святослав ЧЕРНІЙ

Фото автора

Інавгурація 2011

Ось і настав новий рік, новий навчальний рік. Із шафи помаленьку ми витягуємо теплий одяг, звикаємо рано прокидатися, вертаємося до звичного темпу життя.

А якими були вони - сонячні дні, кольорові спогоди та теплий літній вечір?

Вони були сповнені новими пригодами, спонтанними рішеннями, таємничими подорожами. А зараз – зараз настає реальність. Не те, щоб влітку ми з неї випадали, просто зараз від нас чекають серйозних думок, відмінних оцінок, відповідальності.

Першокурсники звикають до нової ролі – ролі студента. Переступивши поріг інституту, ми ввійшли у нове життя: у нашому житті настали зміни, ми стали старшими, самостійними, та все ж нам не хочеться покидати тієї дитячої безпосередності.

Першого вересня 2011 року у Тернопільському інституті соціальних та інформаційних технологій відбулася урочиста інавгурація нового на-

вчального року. План подій, такий як завжди. О 10:00 у катедральному соборі Тернополя Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці студенти, викладачі та гості інавгурації відвідали священну літургію.

Опісля урочиста частина. З новим роком новоприбулих першокурсників та інших студентів нашого інституту привітали гості з Польщі: Ришард Боровецькі – професор, економічного університету м. Кракова та Збігнєв Макєла – професор Державної вищої школи технічно-економічної у м. Ярославі. Також на святі були присутні представники влади та бізнесу Тернополя: Оксана Піхурко та Михайло Ратушняк. Ведучими інавгурації були: Гурневич Тетяна, Джумак Лілія та Питльовани Марія. А студентка першого курсу Неля Гачинська прочитала клятву студента. З динаміків лунав *Gaudeamus igitur* (перша назва якого «*De brevitate vitae*») – студентський гімн, нагадуючи присутнім про початок нового навчального року,

початок-продовження дорослого життя.

Завершилося святкування концертом творчого колективу «Театр-студія МІКС», номери яких дуже сподобалися присутнім.

Щасливого Нового Року!

**Підготувала ст.
групи СО-21
Бендзо Наталія**

Кадри із життя

Художні замальовки

Кадр 1

З кімнати долинали звуки. Хтось несміливо намагався створити музику. Та на музику це було майже не схоже. Хлопчина не здавався, і на хвилину здалось, що в нього щось може вийти. Та це була здогадка, він знову зробив помилку. Він спробував ще раз, та його спіткала ще одна невдача. Звуки припинились. Музика загинула, так і не розпочавши своє життя.

Кадр 2

Та сама кімната, тільки 20 років потому. В середині кімнати стоїть чорне фортепіано. Воно припало пилом, колір не був таким насиченим, і ноти звучали неправильно. Навколо розкидані листки, ноти: одні пожмакані, другі розірвані, інші просто валялися поряд. Молодий чоловік, захотів змінити цей безпорядок, відновити це приміщення. Він зібрав нотні листки, витер пил, настроїв музичний пристрій.

З кімнати долинали звуки. Хтось намагався виправити чиюсь байдужість, чиюсь помилку. Хлопець хотів дати, життя цій музиці.

Та чи хотіла цього Вона, ця музика?

Розмова серця

У тебе не було бажання відірватися і полетіти? Стоячи тут, на даху найбільшої будівлі у нашому місті я відчуваю собою. Вітер, інколи дощ нашіптує мені музику. Ноги самі починають рухатися в такт цієї музики, а місячне сяйво додає чарівності цій картині.

Знаєш, інколи знайомий з людиною все життя, а танцюючи, рухаєшся з нею у різному напрямку, в іншому ритмі. Когось бачиш вперше, але танцюєте Ви, як одне ціле. Так було з тобою.

Серце знає більше за розум. Буває ми не хочемо визнавати, що серце має рацію. Але той один танець змінює все.

Танець, який ми танцюємо; музика, яку слухаємо; вірші, що пишемо чи читаємо – думки нашого серця. На жаль, ми не завжди хочемо їх слухати чи визнавати рацію свого серця. І згодом перестаємо його чути взагалі.

Так у мене виникає бажання відірватися і полетіти.

Підготувала ст. групи СО-21

Бендзо Наталія

По вуха у Хмарах

«Літо – чудова пора року»... стандартний початок шкільного твору, але не зараз. Цей захопливий період вже минув і зараз здається нам якимось міфічним. Зовсім не важливо, хто чим займався на минулих канікулах – працював у рідному місті чи закордоном, відпочивав в одному з елітних курортів чи насолоджувався збалансованим «релаксом» на дивані... безумовно кожному є що згадати.

Щодо мене, то якби не пан Серпень, то мені не було б чим похвалитися. Саме в цей період, втілилася моя найбільша мрія – побувати в буквальному значенні, в хмарах. Хто б подумав, що я, та що не здала фізкультуру за 2 семестр, ніколи не займалася спортом і завжди сиділа в запасі, здатна на щось більше, ніж вибратися на 9 поверх гуртожитку на Живова. І як виявилось... так, шановні, здатна! Отож, виходиш на вершину і ось виникає таке почуття ніби ти можеш абсолютно все... якщо захочеш звичайно. Я не знаю, що так діє на людей, але які б втомлені вони не були, ніхто не приходив туди без посмішки. Можливо, так діє на них ця місцина... може підвищений рівень адреналіну в крові але, як на мене, у всьому винні хмари. Адже, впродовж всього шляху, вони своїм виглядом ніби кликали усіх за собою, бавлячись із втомленими мандрівниками і навіть ніби трохи кепкуючи йшли вперед. Зрештою, нам не вдалося їх наздогнати, вони були як примари. Всі знали, що вони є, але ніхто не міг їх торкнутись, лише відчуті той холодний подих, що супроводжував нас до кінця.

Дуже рідко пройдений шлях вартий очікувань, але це був як раз той самий момент, коли жоден з нас не пошкодував потрачених зусиль, часу і 20 грн. витрачених на перепустку на територію гори. Всі отримали те, чого чекали і на що заслуговували і можливо, хтось просто підкорив вершину, але мені ж вдалося, перш за все, побувати в хмарах.

Закохалася в Карпати – Бенев'ят Вікторія (СО вже 31)

«Вороги в реалі... закохані в он-лайні»

Ета стаття может состоять не более чем из 50-100 слов.

Заголовки являются важной частью бюллетеня и обращаются с ними следует осторожно.

Заголовок должен точно представлять содержание и привлекать внимание читателя к материалу. Создавайте заголовки до написания текста. Это поможет вам четко формулировать свои мысли.

Примерами заголовков могут быть: "Товар получает промышленную премию", "Новый товар сэкономит ваше время!", "Успех превзошел все ожидания" и "Рядом с вами открылся новый офис". Кудитікати від проблем, якщо не в Інтернет. Знайти когось, кому можна розповісти все, притому не називаючи справжніх імен. Знати, що десь на другому кінці міста є людина, яка буде читати Ваші листи, відчуваючи тіж самі приємні почуття, що і Ви. Не дивлячись на те, що Ви трішки різні.

Ця історія саме про таких людей, яким потрібно просто поспілкуватися. Не називаючи імен, не зу-

стрічаючись в реальності. Та життя дивна штука, коли ми хочемо одного, вона дає нам зовсім інше, тільки згодом, ми розуміємо що зміни на краще.

Вона - власниця невеличкого «Магазинчика за рогом», що спеціалізується на продажу дитячих книжок. Він – власник великого книжкового супермаркета. І навіть не підозрюючи, що в житті вони запеклі конкуренти, захоплюються один одним через листування.

Така вона дивна штука, життя. Зустрівшись в інтернеті, познайомившись через листування можна безповоротно закохатися, а в житті можеш не звернути уваги на цю людину.

Пропоную Вам, взяти в руки ручку або ж відчитити вікно переписки Вконтакті, або вікно звичайної електронної пошти, і написати комусь лист, повірте цій людині буде дуже приємно. І, можливо настав час перевірити свою власну поштову скриньку?

Підготувала ст. групи СО-21 Бендзо Наталія

“БУТИ ПОРЯДНИМ ЧОЛОВІКОМ...”

Сьогодні речення буде закінчувати Петро Романович Білінський.

Цим редакція газети «Жачек» задовольнить цікавість «Що ж то за новий викладач у ТІСІТ»?

Розкриває таємничу таємницю на запитання «А як по-батькові?».

Пан Петро, або ж ПАН МАГІСТР(саме так за всіма польськими канонами потрібно звертатись до викладача з титулом магістр) викладає у ТІСІТ іноземні мови, зокрема англійську та польську, також залюбки навчається української.

ку, а

Родом з міста Торунь(Польща).

Отже,

1. У кожній людині ціную насамперед...
лояльність

2. Найкраще почуваюся у...
ТЕРНОПОЛІ!

3. Найпам'ятніший день у моєму житті...
отримання американської візи

4. Фільми, які можу часто й із задоволенням переглядати:
Children of a Lesser God, Leaving Las Vegas, Saving Private Ryan, Schindler's List.
Komedie: Sami swoi, Nie ma mocnych, Kochaj albo rzuć

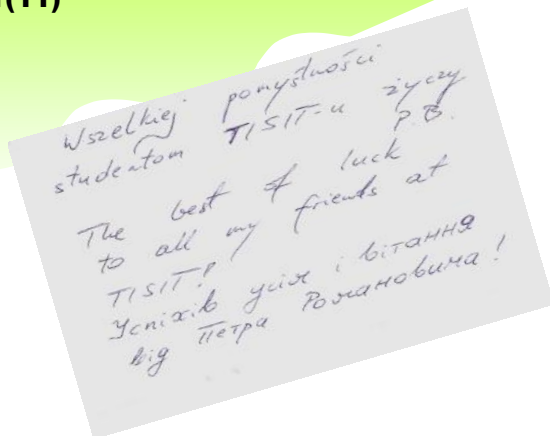
5. Якби мені сказали, що на безлюдний острів можна взяти лише одну книжку, то це була б...
Біблія

6. Між іронією і самоіронією обираю ...
самоіронію

7. За жанром життя для мене ...
трагікомедія

8. Зустрічі з друзями для мене ...
дуже приємні

9. У компанії я ...
провокатор :)

10. Для мене щастя — це...
надто особисте запитання!

11. Моє найулюбленіше місто ...
New York

12. Улюблені поети ...
не компететний I не маю

13. Улюблені прозаїки...
Bolesław Prus, Henryk Sienkiewicz, Walter Scott.

14. Улюблені співаки...
Sting, Святослав Вакарчук

15. Улюблений історичний герой ...
Tadeusz Kościuszko

16. Улюблена казка...
забув з віком!

17. Улюблений тост ...
Дай нам, Боже, розуму

18. Мої найулюбленіші квіти...
троянди

19. Мій улюблений птах ...
колібри та орел

20. Мої спортивні кумири ...
на скільки знаю після останнього поєдинку—Кличко!

21. Із чотирьох пір року найбільше мені до вподо-
би ...

ЛІТО

22. У жінках найбільше ціную такі риси характеру,
як ...

Поміркваність

23. У чоловіках не полюблюю ...

самовпевненість

24. У друзях ціную насамперед...

готовність допомогти

25. Вважаю, що розмови про надприродні сили...

бувають цікавими

26. Мій життєвий девіз...

БУТИ ПОРЯДНИМ ЧОЛОВІКОМ (що не є дуже легко ;
-)

27. Жалкую, що вже ніколи ...

не буду молодим! (прим.ред. казати таке у такому
віці – це мабуть жарт)

28. Найголовнішим винаходом людства вважаю...

медикаменти, зокрема вакцини

29. Почуття гумору в моєму розумінні ...

необхідний елемент психічного здоров'я!

30. Мрію...

щоб трішки спокіше жити

31. Хотів би побажати собі ...

мати більше часу на вивчення української :))

32. Хотів би побажати читачам «Zaczeka»...

шикоких горизонтів!

Анкетування проводив
Святослав ЧЕРНІЙ

Вдалий шопінг

Хоч і літо пройшло, і його не повернути, але літній настрій у багатьох продовжується. Тому, особливо дівчата, купуйте красиві пакетики, і чекайте, коли настане час розпродажу у якомусь милому магазинчику і мерщій туди! Не забувайте намалювати губи і вії, тому що продавцем може бути мужчина, який, беручи до уваги розпродаж, зробить вам іще знижку на 50%, чи на 75%, або й на 0% (але, тоді необхідно більше моргати, начебто щось «попало в око», або попросите його телефон для дзвінка на свій, якого забули вдома, ну це так про всяк випадок, для попередження наступної акції, щоб ви не чекали, і не визнавали, а вам подзвонили).

Окрім цього, не забудьте взути туфлі на високих підборах, але щоб вони вас не тиснули і у вас не «підкошувалась» ліва (чи права, чи дві) ноги і платтячко з бантиком (або без нього), і мерщій, не зволікаючи, ідіть, біжіть, летіть по магазинах, купуйте яскравий одяг (або неяскравий), загалом це неважливо, головне: КУПІТЬ ЩОСЬ!!!

Особливо, біжіть у магазин (при цьому можете їсти шоколад, або купити квіточку для «себе коханої»), коли

у вашій голові закралася зловісна думка про якогось хлопчину (ні, хлопчиська), який робить вигляд, що вас начебто немає (а насправді ви є, я впевнена), і купуйте, купуйте, думайте і мрійте про нове платтячко чи шарф, і ви помітите, що у когось (я маю на увазі уже іншого хлопчину) засвічуються очі при вашій присутності.

І саме тоді ви зрозумієте смак шопінгу, який допомагає пережити депресію і самотність!

І наостанок, саме головне, усміхайтесь, чи перед шопінгом, чи під час, чи після нього, і тоді світ стане більш яскравим і приємнішим для вас і для тих, хто поряд з вами.

Мерщій за покупками!!!

Пропаганду провела
Марічка МАЦЮК СО-31

Газета „Zaczek” запрошує до співпраці!

Якщо Ви хоча б іноді тримаєте в руках олівець чи інший писемний прибор не просто так.

Маєте бажання побачити свої авторські ініціали на сторінках газети.

Були б не проти підняти актуальні теми та теми, які цікавлять та хвилюють Вас. Виразити їх у художньому або ж аналітичному контексті.

Добре малюєте чи фотографуєте.

Та хотіли б включитись в творче студентське життя, реалізувати себе, як особистість — зробіть це разом з студентською газетою „Zaczek”. IdeaZaczek@ukr.net пишiть нам, або шукайте на коридорах:)

Танець—пульс нашого життя

Все у всесвіті ритмічно. Все танцює.

Майя Ангелу.

Танець. Для чого ми танцюємо? Хто це придумав? Навіщо?

За історичними довідками, танець існував завжди. Спочатку танцем, під музику вітру чи дощу задобрювали різних богів. Згодом танець набув ширшого значення, завдяки ньому люди відпочивали від своїх проблем. Цей вид мистецтва стрімко розвивався, і на сьогоднішній день відомо понад 250 видів танцю. Він один: народний, інтимний, бальний, східний, але такий різний танець.

Танець — це твій пульс, биття твого серця, твоє дихання. Це ритм твого життя. Це вираження в часі і русі, в щасті, радості, смутку і задрості.. Жак д'Амбуаз.

Наше життя йде, немовби танець нанизуються одна на одну.

Все починає контемп – танець нашої душі. Починаєш його повільно, з острахом щось зробити не так. Поволі набираєш темп і повністю віддаєшся музиці. Життя рухається вперед – твій танець стає більш різкішим. Самотній контемп перетворюється на віденський вальс. Цей танець сповнений романтики, божевільними та кольоровими мріями. Та навіть найкрасивіший вальс колись закінчується. Романтика кудись зникає, а мрії припадають пилом у комоді. Змінюється сцена, музика, освітлення. Фламенко – танець іспанських циган. Імпровізація, граційні, жорсткі рухи, боротьба кохання та свободи. Що переможе у цьому протистоянні?

Кажуть, що румба танець кохання. Та у житті, вона виступає танцем несчастливого кохання, самотності. Вона зваблива. З перших ноток музики, кроків танцю вона приковує всі погляди до себе, закохує – а потім розбиває серце.

Ти повертаєшся до початку, до ліричної музики, прислухаєшся до серця намагаючись його погодити. Але цього разу контемп: більш ширий, пластичний, емоційний і ефектний.

Для когось цей танець асоціюється з душевною розмовою, театром. Важливу роль у contemporary dance відіграє щирість, душевність.

Наше життя сповнене пригод, радості, розлуки,

кохання. Коли ти знаходиш, те що шукаєш, ту людину, ваші танці переплітаються. Танго – пристрасний та чуттєвий, сумний та радісний, швидкий та повільний. Танець найкраще описує стосунки між чоловіком та жінкою. Раптові зміни руху чергуються з повільними рухами, створюючи особливу, експресивну атмосферу танцю. Не дивно, що танго називають «кохання за декілька кроків», його не тільки танцюють, а й грають та співають.

Свідомість виражає себе через творчість. Світ, в якому ми живемо, є танцем творця. Танцюристи приходять і йдуть в одну мить, але танець продовжує жити. Дуже часто, танцюючи, я відчуваю дотик чогось священного.

У такі моменти я відчуваю, що моя душа злітає і стає одним цілим з усім, що існує. Я стаю зірками і місяцем. Я стаю кохаючим і коханим. Я стаю переможцем і переможеним. Я стаю господарем і рабом. Я стаю співаком і пісню. Я продовжую танцювати - цей вічний танець творіння. Творець і творіння зливаються в гармонії. Я продовжую танцювати ... і танцювати ... і танцювати, адже існує тільки ... танець. Майкл Джексон

Підготувала ст. групи СО-21

Бендзо Наталія

С.11

Вересень №1(11)

Студент не студент, поки не пройшов етап посвяти.

Отож, двадцять другого вересня відбувся цей священний ритуал. Подію не могли пропустити ні студенти старших курсів, ні наші викладачі.

Ведучі свята (Путіліна Наталя та Плюта Володимир) пригадували - який же сценарій свята і з чим усіх вітати. Звісно ж вони жартували, і веселились в цей чудовий день.

Першими представили себе студентській спільноті група ЕП-11, чи як вони себе назвали «Епешечки – 11». Цікаві новини, перший екзамен та розповідь про важливість письмової ручки у нашому житті (тож не губіть цей важливий предмет), - такі вони наші талановиті епешечки!

Знайомство з нами продовжили МЕ-11. Родзинкою їхнього виступу стала сценка про вияснення взаємовідносин закоханої пари. Хлопці майстерно перевтілювалися у своїх героїв. Реп, вірші та рекламний блок теж виявилися кумедними та позитивними.

«Блондинка це не колір волосся – це стан душі». Про цей стан розповідають усюди, в усіх анекдотах. Одним із таких жартів, а саме лист блондинки-матері до блондинки-дочки переповіла нам студентка другого курсу Бенев'ят Вікторія.

Слідом за нею, представили себе соціологи, СО-11. Красива сценка: тепер зрозуміло, чому хлопці вибирають ТІСІТ, поміж усіх ВУЗів.

Як важко буває висидіти 80хв. пари, особливо, коли сонце за вікном. Свої корективи внесла група МА-11 роликком «Пара за декілька хвилин». Екзамен з літератури, знаменита «Роксолана», і знову МА-11. Словом, виступили на славу.

Прозвучала клятва студента, яку першокурсники пообіцяли сумлінно виконувати. Тетяна Гурневич вручила медалі та невеличкі солодкі подарунки студентам першого курсу.

Все-таки, вони талановите доповнення до нашої великої студентської родини.

Офіційна частина завершилася, новоприбулі учні стали студентами. Святування продовжилось на дискотеці, присвяченій цій події.

Підготувала ст.групи СО-21

Бендзо Наталія

Чи хотіли б Ви?

Центром соціальних досліджень студентської ради ТІСІТ проводилось опитування, яке складалося з двох запитань:

1. Чи доцільно відкривати на базі інституту автошколу теоретичного навчання, вартістю 600гривень?

2. Чи доцільною буде діяльність Сектору праці, який займатиметься працевлаштуванням студентів, проводитиме зустрічі з бізнесменами, підприємцями? Ваші пропозиції.

На перше запитання **позитивна** відповідь була у **25%** опитуваних, **негативна -75%**.

Друге запитання. Усі опитувані погодилися на роботу Сектору праці.

Також у деяких студентів з'явилися пропозиції, стосовно не тільки двох винесених питань, а й самого вигляду інституту та його безпеки. Отже, пропозиції:

-«Поставте жалюзі в аудиторії 1.9!»

-«Щодо першого питання, введіть практичні завдання.»

-«Воєнну кафедру потрібно.»

Дякуємо усім опитаним і хорошему навчального року;

Трудилися:

Бенев'ят В.
Мацюк М.
Шевякова М.

ТАМ ДЕ Я

Там Україна.

На правах популяризації
України за кордоном :)

Правовий куточок В.І.Литвиненка

Етнічні українці
(політико-правовий аналіз).

Стаття 12 Конституції України передбачає, що наша держава дбає про задоволення національно-культурних і мовних потреб українців, які проживають за межами держави. Тобто, мова йде про українську діаспору. Що ж таке діаспора? Діаспора (згідно Української юридичної енциклопедії) – це етнічні групи населення певного народу, що проживають поза межами країни свого походження.

Дуже потужною діаспорою в світі є українська. Тільки за офіційними даними за кордоном нашої держави проживає більше 15 мільйонів етнічних українців. А хто рахував так званих нелегальних мігрантів? Для порівняння в такій високорозвиненій державі як Швеція все населення держави складає 8,9 мільйонів чоловік, а в Ізраїлі – 6,19 мільйонів.

Причини появи такої численної української діаспори добре відомі. Вони мають здебільшого політико-економічний характер. Однак,

основним, що призвело до того, що така величезна армія українців опинилася за межами своєї Батьківщини, є насамперед відсутність протягом століть національної державності України.

Сьогодні умовно розрізняють дві групи української діаспори – східну і західну. До східної відносять тих українців, які проживають на території колишнього СРСР, до західної – всіх інших. Цей поділ зумовлено не географічними чинниками, а особливістю історичних обставин, що передували розселенню, суттєвими відмінностями умов проживання.

За різними даними східна діаспора налічує понад 10 мільйонів чоловік, а західна – понад 5 мільйонів.

Цікаво, що східна українська діаспора утворювалася ще з 16 століття, коли українські козаки освоювали простори Сибіру, Далекого Сходу, Камчатки та Чукотки. Потім українці переселялися до внутрішніх губерній Російської імперії, а пізніше – до республік СРСР. Найбільші місця компактного проживання наших земляків східної діаспори – Курщина, Кубань, Донщина, Придніпров'я, Прибалтика, Москва та Санкт-Петербург, Башкирія, Закавказзя, Казахстан та Середня Азія.

Західна діаспора утворювалася трьома масовими

хвилями з останньої чверті 19 століття до початку Першої світової війни, між двома світовими війнами, після Другої світової війни. Найвідоміші місця проживання наших етнічних земляків західної діаспори – Угорщина, Польща, Румунія, колишня Югославія Австрія, Німеччина, Велика Британія, Франція, Італія, Бельгія, Канада, США, Аргентина, Бразилія, Австралія та багато інших країн Азії і навіть Африки.

Особливе місце серед країн нашої діаспори посідає колишня Югославія. Українські переселенці перебралися сюди ще в 18 столітті. Сьогодні число українців тут складає близько 40 тисяч. А найдавніша діаспора українців – в Болгарії. Сюди українці прибули ще в 9 столітті.

Отже, правильно стверджує народна мудрість: "Нашого цвіту – по всьому світу".

Розглянемо історію виникнення поселень українців за кордоном та систему їх проживання на прикладі окремих країн.

Безперечно, найбільшим місцем проживання наших земляків за кордоном є Росія. Сьогодні в Російській Федерації проживає 4,4 млн. етнічних українців, що складає 3% від всього населення цієї держави. Це найчисленна національна меншина в Росії. І це тільки ті, що офіційно визнають себе українцями за походженням! А скільки українців, внаслідок асиміляції, визнали себе росіянами – не знає тепер ніхто. Особливо ця тенденція набула поширення в часи Радянського Союзу. Гаслом того часу було – "У нас немає націй, у нас є

Правовий куточок В.І.Литвиненка

Скоріше всього, початком міграції українців в Росію слід вважати вимушене переселення давніх киеворусичів на північні окраїни. Як уже було вказано – основний масовий пік еміграції українців в Росію припадає на 16 століття. Пізніше царський уряд вислав козаків за Урал. Відбувалися масові переселення в Сибір українців в роки столипінських реформ. Велика кількість наших земляків опинилися в Росії у часи Першої світової та громадянської воєн. У часи столипінських репресій на території Сибіру було багато таборів для спецпереселенців, куди було вивезено тисячі українців. Під час Другої світової війни сотні тисяч людей були евакуйовані на Урал з України – цілі заводи, наукові заклади, театри. Так, тільки в 1989р. за переписом населення визнали себе українцями в Свердловській області понад 82 тисячі чоловік.

А які масові міграції проходили під час великих акцій по засвоєнню нафтогазобудівної промисловості в Росії, побудові БАМу.

Так, сьогодні тільки на Тюменщині живе і працює близько 800 ти-

сяч українців. А скільки українців виїхало на заробітки (легально і нелегально) в Росію в останні роки – підрахувати практично неможливо. Як правило, виїжджали з України люди освічені, роботящі, тому вони успішно адаптувалися до соціально-економічного, політичного, культурного довкілля сусідньої держави і представлені в усіх галузях народного господарства.

Розпад СРСР дав поштовх до якісних змін у житті української діаспори в Росії. Сьогодні гуртують наших співвітчизників більше як 50 національно-культурних об'єднань, які входять до двох масових організацій "Об'єднання українців Росії" та національної автономії "Українці Росії". В Москві та Санкт-Петербурзі працюють культурні центри України, при яких відкриті українські недільні школи для всіх бажаючих. А взагалі в Росії українських шкіл явно недостатньо для такої кількості наших співвітчизників.

Другою за кількістю українського населення країною у східній діаспорі є Казахстан. Фактично в цій країні проживає не менше мільйона етнічних українців. Історія появи наших земляків в Казахстані починається з 1768 року. Тоді тут оселилися учасники повстання на Правобережній Україні, відомого під назвою "Коліївщина". Після розгрому царським урядом в 1775 році Запорозької Січі в ці краї було заслано козаків, які там і осіли. Після козаків на землі сучасного Казахстану були масові переселення українців, пов'язані із скасуванням кріпосного права, відкриттям Транссибірської залізниці і реалізацією столипінської аграрної реформи. Чимало українців,

особливо з західних областей нашої держави виселялися примусово – сім'ями в 1939 – 1940 рр., а найбільше – в 1944 – 1950 рр. Це були сім'ї, які тільки підозрювались в допомозі національно-визвольному руху в Україні. Відповідно, повернення на Батьківщину цих сімей довгий час було категорично заборонено. Велику кількість українців отримав Казахстан під час засвоєння цілинних земель, будівництва і експлуатації нових промислових гігантів.

В Казахстані функціонує 16 українських об'єднань, понад 50 їхніх філій і представництв. З 1999 року працює Асоціація "Українці Казахстану", створено і працюють українську школи.

Серед лідерів західної діаспори українців чільне місце займають Сполучені Штати Америки і Канада.

Історичні джерела свідчать, що до США перші українці приїхали ще за колоніальних часів, коли велика частина північно-західного побережжя Атлантичного океану була англійською колонією. Коли ж 13 колоній під проводом Джорджа Вашингтона розпочали революцію проти англійського панування, багато українців брало активну участь у боротьбі за незалежність, про що свідчать українські прізвища у списках борців. Серед цих прізвищ – бригадний генерал Василь Турчин.

Українську діаспору в США формували декілька хвиль емігрантів. Першим емігрантом із Західної України в США вважають нашого земляка Івана Макогона із Заліщик, який прибув в 1860 році і поселився в штаті Колорадо. А до початку 1914 року

Правовий куточок В.І.Литвиненка

до США уже прибуло більше 500 тисяч українців. Емігранти працювали, в основному, на фермах, а пізніше й самі закладали власні господарства. Дуже важка доля емігрантів. Не знаючи мови, майже без грошей, наші земляки ледве виживали. Про тяжкі поневіряння одного з наших заробітчанин в США розповідає в своєму оповіданні "Без язика" відомий російський письменник В.Г.Короленко (теж до речі – виходець із України).

Друга хвиля українських емігрантів в США припадає на 1914 – 1945 роки. Третя хвиля емігрантів складалася в основному з політемігрантів, учасників національно-визвольного руху. Четверта хвиля емігрантів – українці, які виїжджали і виїжджають до США після розпаду СРСР.

Сьогодні в США проживає більше 2 млн. українців, які залучені до всіх сфер економіки.

Українці США чи не найактивніше дотримуються свого культурно-духовного життя. Діаспорою організовано вивчення української мови в 110 школах, при 40 вищих навчальних закладах діють постійні курси українознавства,

говорити голосно про еміграцію до Канади, щоб за це не покарали, можливість набути даром 40 гектарів землі, а ще й 10 доларів на початок, беручи до уваги, що клімат Канади не багато різнився від клімату в Україні, промовляли на користь еміграції. Внаслідок цього кількість емігрантів до Канади зростала з року в рік. В період першої хвилі еміграції (до 1914 року) до Канади прибуло понад 170 тисяч українських поселенців. У часи другої (1920 рр.) та третьої (1948 – 1960 рр.) кількість емігрантів значно зменшилась. Після розвалу СРСР кіль-

в 10 університетах створено українські кафедри. На території США діє більше 10 українських музеїв, видається більше 230 українських газет і журналів.

Серед багатьох українських поселень поза українською етнографічною територією поселення в Канаді належить до найважливіших. Перших переселенців в Канаду навіть запрошували і пропонували безплатно землю – народу в Канаді не вистачало. Початком української еміграції до Канади вважають 1891 рік, коли на кораблі "Орегон" до порту Квебек приїхали два поселенці – Іван Пилипів і Василь Єлиняк з села Несилова Калуського повіту (нинішня Івано-Франківщина). Хоча народ боявся

кількість емігрантів – українців постійно зростає. Сьогодні в Канаді проживає більше мільйону канадців українського походження, які стали невід'ємною частиною канадського життя, зберегли свою культурну ідентичність.

Особливе місце серед поселень українців за кордоном посідає діаспора Австралії. Особливість складається в тому, що якщо всі інші еміграції проходили в основному з економічних причин, то еміграція в Австралію носила явно політичний характер. Розпочалася еміграція після 1945 року. В числі емігрантів – основна маса тих, хто не міг сприйняти сталінізм, хто опинився в переселенських таборах. А потрапляли туди ті, хто не хотів повертатися додому. Причин було багато, але зводилися вони переважно до однієї: боялися розплати існуючого комуністичного режиму. Хтось за справжні гріхи, але більшість тікали не від України, а від кривавої руки радянської влади. То були полонені, яких щойно звільнили з німецьких концтаборів і вони не хотіли потрапити в табори радянські, були юнаки і дівчата, яких вивезли на роботу в Німеччину. Були родини репресованих "ворогів народу" та й самі "вороги", якщо кому пощастило вирватись з сталінських катівень. Вони знали, що на них чекає. З боєм і гіркотою писав про них Олесь Гончар:

"Чому наші сестри, наші дівчата – полонянки,

Правовий куточок В.І.Литвиненка

прокладали залізниці або канали, на шахтах, будовах, часто родини розлучали – чоловік працював в одному місці, дружина, з якою були й діти – в іншому. Але в кінці тунелю вже пробилося світло. Кинуті напризволяще, вони мусили дбати про те, щоб вижити. Вже після двох років праці могли їхати, куди хотіли. І ось сьогодні – австралійці українського походження чи не найзаможніші емігранти в світі. Вони мають не лише свої церкви, народні українські школи, самодіяльні мистецькі колективи, а й видавництва, радіопрोगрами і телепрोगрами в містах найбільшого поселення, мають жіночі і молодіжні організації, музеї, українознавчі студії в двох університетах. Тобто українцям – підданам Австралії, а їх сьогодні – понад 40 тисяч, вдалося попри всі життєві негаразди зберегти свою етнічну сутність.

Звичайно, будь-яка держава не зацікавлена в тому, щоб її громадяни з тих чи інших причин покидали рідну країну і оселялись в іншій. І особливо в наші часи – коли по всій Європі відсліджується глобальне старіння, зменшується народжуваність. Не виняток і Україна, з якої щорічно, в основному за економічними причинами, виїжджають за кордон тисячі заробітчан.

Але, поруч з міроприємствами щодо зростання добробуту громадян України, держава не забуває і про етнічних українців. В першу чергу йдеться про взаємне збагачення набутками духовної та матеріальної культури, поєднання інтересів українців у своїй державі та поза нею, залучення етнічних українців до розвитку і зміцнення зв'язків з Україною – своєю етнічною батьківщиною.

Черговим свідченням прояву цієї турботи про етнічних українців є проект Закону "Про внесення змін в деякі закони України" по зарубіжним українцям

яким значно розширені права і можливості даної категорії. Законопроект

том визначається . що зарубіжний українець, який знаходиться в Україні на законних підставах, користується тими ж правами і свободами, а також має такі-ж обов'язки як громадянин України, за винятками, встановленими Конституцією, законами України або міжнародними договорами.

Як відомо, регулювання процесів взаємозв'язків по міграційних питаннях у сучасній Україні здійснюється на основі Конституції України, Законів "Про громадянство України", "Про біженців", "Про порядок виїзду з України і в'їзду в Україну громадян України", "Про правовий статус іноземців", "Про правовий статус іноземних українців" та інших актів законодавства.

Законопроект, в свою чергу, суттєво розширює права етнічних українців у нас в державі. Так, зарубіжні українці зможуть працювати на підприємствах, в установах, організаціях або проводити іншу трудову діяльність на основі і в порядку, встановленому для громадян України і набувати

громадянство України за спрощеною процедурою. Етнічні українці – випускники іноземних шкіл будуть мати право на навчання в Україні за рахунок бюджету в межах квот, встановлених для навчання іноземців та осіб без громадянства.

Також передбачено надання державними органами влади України організаційної, методичної, технічної та іншої допомоги, а також фінансової підтримки громадським організаціям зарубіжних українців. Тобто суттєво розширені економічні права наших закордонних земляків. І хоча проект закону не зовсім досконалий, не відпрацьований механізм визнання самого етнічного українця, тим не менше, поява цього закону є політичною акцією, якою наша держава в черговий раз підкреслює своє батьківське ставлення до всіх українців – громадян інших держав.

**В.І.Литвиненко – доцент
кафедри
гуманітарних дисциплін
ТІСІТ.**

Близьке до ідеального

Перлини річки Луара

Є така річ ,як стереотип. І при слові "стереотип" багацько людей неприродно сахаються і одразу мізгують як його позбутись. З приходом епохи прогресивного модернізму і нанотехнологій слово стереотип все більше і більше стає такою собі чорною кішкою,яка перебігла тобі дорогу в найневдаліший момент . Та все ж є люди,які усвідомлюють , що стереотип це зовсім неогано ,а швидше навпаки.

Ці люди здебільшого віддані мрії . Завжди мають при собі невидимі рожеві окуляри і готові їх одягти за будь-якої першої ж вдалої можливості . Вони полюбують сидіти на підвіконні , пити теплий ,ароматний і асуціативний чай . Нюхати книжковий папір , малювати і дарувати усмішки , дивитись романтичні комедії , іноді поплакати під

«Титанік» . Та ,безумовно, вони завжди охочі радіти і усміхатись за когось і для когось та робити це щиро.

І саме такі люди й досі вірять в принців на білому коні , чи принцес,яких потрібно визволити з замку , ризикуючи власним життям заради джентельменського вчинку, який допоможе їм отримати у власних очах більш-менш ідеальний образ людини,яку вони хочуть бачити в собі та з надією,що людина ,яку вони визволять, буде саме тою єдиною. Тільки от проблема , з приходом прогресивного і нанотехнологічного суспільства та баналізації терміну» стереотип» люди починають боятись робити такі вчинки, бо це неможливо .

Принцеси тепер сидять в інтернеті , білі коні мирно бігають лугами , а замки сумно і з ледь помітною усмішкою стоять, згадують ті часи ,коли вони були невід'ємною частиною ритуалу об'єднання двох сердець у лицарський , середньовічний , трішки варварський ,але надромантичний спосіб.

Вічно так тривати не може, бо ж епохи змінюються , час пливе , еволюціонує . Та й кому коні потрібні , якщо є авто , чи принцеси , якщо є кхм... дівчата ,яких і завойовувати не треба , чи замки,в яких немає опалення , якщо є кількаповерхові хати , без смаку , стилю і душі ... Все це мертве і несправжнє. Але от що саме ? Те,що було кілька століть назад, чи те ,що зараз ?! От тут вже кожен для себе вирішить.

А от для чого я цю балачку завів... Так ото ж , цього літа я познайомився з одним чудовим хлопцем . Правда йому вже 400 років,але виглядає він дуже молодо. Звуть його Шамбор. Мешкає у Франції , в долині річки Луара. Дуже люб'язний , привітний , цивілізований.

Хоча на перший погляд-величний і зверхній. Він дуже охоче запросив мене в гості .

Батько Шамбора - король Франції Франциск 1, зачав його у 1519 році.

Мотивом до цієї ірраціональної дії послугувала,як Ви думаєте хто - так,жінка :)

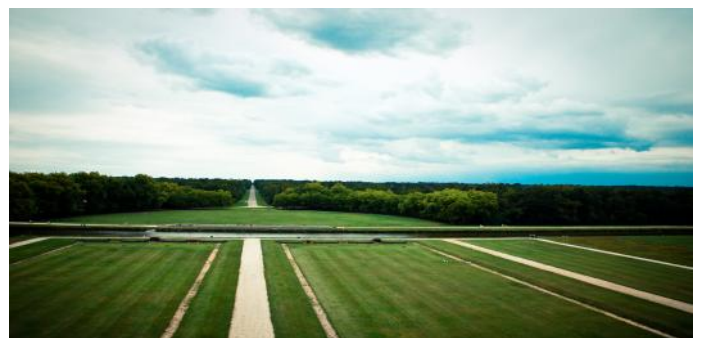
Графиня Турі .

А як відомо , щоб справити враження на жінку - чоловіки готові на все. Тому Шамбор в результаті, чи в сумі, вийшов чи не найвеличнішим замком Франції.

Єдиним конкурентом слугує Версаль.

Та все ж з приводу одного короля це було м'яко сказано. Бо гарували над будівництвом близько 2000 робітників і то напротязі 15 років. Хоча повне будівництво завершилось в 47-му. Наскільки я зрозумів, було 5 етапів еволюціонування.

Шамбор зачаровує своїми архітектурними рішеннями , розмахом , етапами будівництва,навколишньою територією. Та ще він має у собі щось таке , як у Аль Пачіно. Щось більше, ніж просто шарм. І оте "те", з віком тільки кращає.Ним можна проникнутись. Можливо ,це за рахунок того , що там є частинка італійської пристрас-ті,яку подарував Да Вінчі , проектуючи унікальні в своєму роді гвинтові сходи.

А ,можливо, через те , що у сина доби Ренесансу : 426 кімнат , 282 каміни та 77 сходів? Хоча справжні об'єми всього цього оцінити з гідністю досить важко. Сам король цілком ймовірно, що й не бачив всіх кімнат, хоча мешкав кожного дня в іншій . Та взимку замок пустував , бо на 282 каміни ,як би то прекрасно не виглядало під-час полахкотіння у цих спраглих деревини та вогню горлянок, потрібно було вирубати не один ліс. А,оскільки один нерациональний вчинок(будівництво замку) король вже зробив , то нащо робити дурницю ще раз ?

Тут зауважу, що мені не відомо чим закінчився роман з графинею.

Але знаю,що замок був двічі пограбований ,як то тепер кажуть "під ключ".

Можливо, це коїлось саме взимку :)

Наразі у замку безліч завезених експонатів і все ж подивитись та помацати є що .

Встигло здивувати те , що ідіотів по світу багато . І коли я хотів поглянути на ліфт для сажі та занурив голову в надра каміну, то побачив мало не знайомі надписи на кшталт "жека+льоха=" Добре,що вони були видряпані і коли у "пічці" знову спалахнуть гарячі язика, то це все гармонійно затушується :)

Очевидно,що замок має в своїх володіннях неосяжні земельні ресурси,та все ж вони пораховані. Є для піших прогулянок,кінних, полювання. На цих територіях проживає близько 100 видів різних птахів. А також олені та інша екзотична живність. Екскурсовод казала, що минулого року одного "пощатило" вполювати своїм автобусом.

Того дня ,ввечері ,у дворі цієї 220 000 тонної величі відбувся фортеп'яний концерт. Мені ж вдалось послухати лишень репетицію, та це було настільки захопливо,як політ . Навіть,якщо цей політ з дерева і то ненароком.

Загалом Шамбор був першим з усіх замків,хто запросив мене в гості на чай.

Ми мило побесідували,поділились враженнями. Хоча враженнями здебільшого ділився я. Та все ж Шамбор був би не проти повернути ті часи , коли букмекерські ставки робились не на футбольні матчі, а на дуелі , коли квіти пахли сильніше і невимушеніше , а любов була ,як у казці.

**Знайомився Святослав ЧЕРНІЙ,
Фото автора.**

Корисні посилання :

www.chambord.org/

www.toptravel.ru/francecastles.htm

СКАНДИНАВСЬКИЙ КРОСВОРД

a	Опера "Мадам ..."	Праця Карла Маркса					Парадний піджак	Сторона світу	Давнє місто на Криті	Син Нова		До, ре, ... фа	
b	Збираючись на роботу, чоловік звертається до дружини: – Сонечко, я не можу знайти своєї краватки. Куди ти знову шафу переставила?			Зрошення	... небесної сфери	Карета		Результат матчу	Зелений мінерал	Самеживність Російська полігрупа	Закопані цінності	Кольорові нитки	Мить
c				Стадія розвитку комедии	Старошвейцарський ударний музичний інструмент	Сорт яблуні	Реєстр, список	Модель "Опеля"	Багато-разовий користувач		Немилість	Львівський дрюк-дрюк завод	Стійбитне знаряддя
d	Відновлює картини	Супутник Діоніса	Для льодовика на Ельбрусі	Український літак	Коротка перерва					Виробник савано-нових матеріалів			
e			... Патлора			Одяг священика	Озеро в Ефіопії	Армія сніжних стрільців			Гуцульський танець	Українська телелютерія	
f	Шматок тканини на дірці	Тенісний майданчик	Альфа, ... гамма	Снаряд важкоатлета	Муза лірики	Ствердження		Йоко ...	Греська літера	Тягне нарти			
g	Місто Нью-...	Металік-... М'ясо марала		Ватра		Режисер х/ф "Мамая"	Зварювальні електроди		Міккі-...	Країна в Африці	Розцінка	... Вікпок	
h			Валюта Естонії	Витка рослина	Мова в Гані		Здійснює атомізацію						
	Кабан	Виготовляє тканину						Суддівська колегія	Місто в Іраку				Російський політолог
			Сталін	... Турчина	Однієї сили світла								
	Хвалобний вірш	Запорожець						Паста підлоги	Сталевий брусок на шпалах				
	Жіноче ім'я	Тропичний фрукт	Риболовля, полювання	Акуратна людина	Прихильник Леніна								
	Клімат на сьогодні	... римський	Фігура вищого пілотажу										
	Обезболючі ліки	Пані											
d			Вірменський коньяк	Столиця Єгипту	Гімнастичний елемент	Мовчання							
	Крипильна деталь	Тканина для наждачки			Англійський дворянин	Рибальська сіть	Деталь вимірювального приладу						
	Сільське дворянство в Англії	Технічний фахівець	Кормова трава		Шевченко	Телефонна станція	Біологія людини	Невідане	... і блискавка	Сигнал тривоги			
	Пугітник	... Літінська											
	Сорт груш	Йога	Манеж		Олівна решітка	Буржужокий фрукт	Іспанський титул	Плато з малюнками	Цінний корм худоби	Вів'єн ... актриса	... Рогоцева	... два, три	
	Римський полководць	Темношкіра людина			Сходина		Ілюстратор "Мертвих душ" Гоголя	Суперпілот	Загальний час роботи	Батько у казахів	– Тітко, а ти що, сама їсти не вмієш? – Чому ти так вирішив, Іванко? – А тато напередодні твого приїзду сказав: "Знову твою тітку цілий тиждень годувати!"		
	Столиця Китаю	Арабіка			Казей		Індійський гросмейстер	Японський футболіст	Пануга	Бігає в колесі			

Zaczek szukaє ентузіастів!!

Маєте бажання спробувати себе у писемному ремеслі ?!

пишіть нам : IDEAZACZEK@UKR.NET

Zaczek
Студентський місячник

– Нафта в ціні падає!
– Напевно, і бензин теж?
– Ні, бензин – ні.
– Чому?
– Не знаю, напевно, у нас його не з нафти виробляють.

КРОСВОРД РОЗВАГА

Жінки,-піраньї і Бразилія

Північ , південь , захід , схід... Куди б ти не пішов , ти завжди повертаєшся туди , звідки почав , часто по колу , навіть не зважаючи на те,що світ рухається по спіралі... Знову й знову людина виходить на вже знайомі стежки , так їй до смаку припадають конкретні місця,які згодом стають улюбленими . Та, через певний проміжок часу, від перенасичення, обрана місцина ,яка колись до втрати свідомості і будоражливих асоціацій будила сприйняття і напувала його новими емоціями,наразі є звичайною,навіть трішки проковтненою часом... Зазвичай,рано чи пізно це стається з кожним... Та не з Максимом Кідруком...

Північ , південь , захід , схід - це не для нього . Його вектори руху уособлюють в собі суміш шостого відчуття та надзвичайної карми. Якщо б ця карма мала якийсь облік,то це швидше за все була б у вигляді "5-ї точки" , бо тільки вона може знайти на свою голову такі нереальні, але дуже реалістичні пригоди. І довгий час вона ,швидше за все, не мала конкурентів , аж поки на горизонті не з'явився сам Максим Кідрук .

І якщо у багатьох пересічних людей слово пригода(читай."авантюра") асоціюється з чимось туманним, себто обманом ,ризиком невдачі , сумнівами , страхом перед невідомим , то у вицезгаданого мандрівника - різного роду затії та витівки є харчем щоденним , духовною потребою і фразою "а чому б і ні?" .

І ось завдяки "А чому б і ні?" світ може споглядати черговий мистецький тревел-проект , що позиціонує себе як роман - "Любов і піраньї".

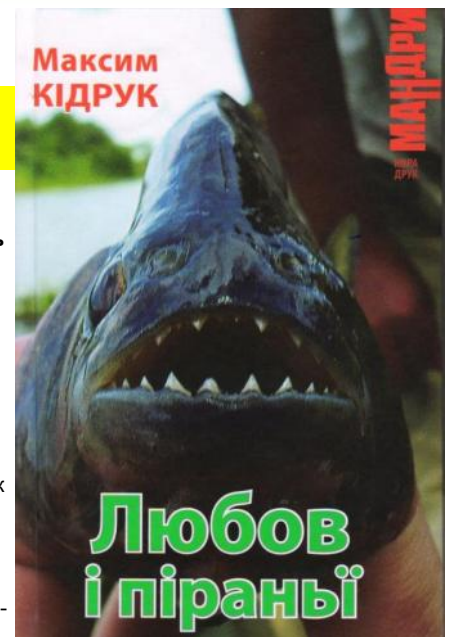
Ці два іменники сповна присутні у книзі , цілком повноцінно розкриті ,як теми для обговорення і не тільки вони .

"Київ-Мілан-Сан Паулу- Кампо-Гранде-Куйяба" - ось невеличкі дані маршруту по окупації Бразилії українцями.пишу у множині,бо у цій поїздки автор має "в поміч" ще трьох компаньонів. За яких умов ці бідні(ну це я вже перебільшую) хлопці опинились на тиранічному вишколі у Кідрука, про це я не розкажу. Про відомого ,корінного бразилеця Айлтона Лару ,товстошого та усміхненого фазандейро Фабіо ,завсідника місцевого Пантанальського басейну крокодила Петю, милого пса Шарика і піраньї,які їли самі себе я теж не розкажу. Ой,а це я ще забув про кайманів , капібар, гіацинтових ар, тапірів,ягуарів,лисиць , мавпочок та іншого роду живність.Про загадкову кучерявку,яка наповнює цю книгу любов'ю, інтригою , загадкою , а потім розчаруваннями, болем і проблемами тим більше не буду лепетати. А ще кросівки , крутецькі адідаси з дизайном від Порше,які канули і смердючу прірву та беретту за 40 євро , а також Бразильсько-Парагвайські водоспади та найвеличнішу та найпотужнішу ГЕС у світі... І було б дуже плачевно , що я тут стільки всього розповів,якби не те, що це тільки загальні риси того,що чекає читача на сторінках самої книги .

А книга...Та й сказати то особливо нічого - Кідрук - це Кідрук . І якщо Ви вже читали його книги , то тут Вам лишень чергове зелене світло та трьохсотсторінковий шлях до душевного задоволення .

Хочу виділити 5 основних причин за які я люблю читати Кідрука:

- 1.Гумор. - хотів сказати - найголовніша причина,але це не так.Проте , завжди натикаючись у книзі на чергову перипетійну ситуацію прямий вихід з якої - це сміх. І сміючись до кольок у животі і розпластуючись по підлозі вдяряючись об власні звукові хвилі мого сміху завжди промовляю одну й ту саму фразу "як він це робить?" потім легенько витираю сльози(радість звісно) і продовжую далі.
 - 2.Бачення світу - не у всіх є можливість , та й звісно бажання вештатись по пояс у багнюці , не митись по два тижні , ризикувати власною шкурою, а частенько спеціально ризикувати.А ще перед цим всю подорож треба спланувати. А тут хочеш Мексику - прошу дуже , Острів Пасхи - нема проблем , Бразилію - будь ласка. І все це не виходячи з хати , а іноді навіть не відриваючи дупцю від старанно насидженого диванути заповнбеш мізки першокласною географічною інфо у добротному художньому викладенні.
 - 3.Детальність - така конкретика та точність опису , володіння знаннями щодо конкретної ситуації,предмету,події є далеко не в кожного . Бо рівноцінно з величній речі можна зробити шлак, не маючи необхідних знань та упускаючи деталі.А тут з цим успіх.
 - 4.Стиль - у книгах Кідрука дуже часто присутні елементи такої собі товариської фривольності. "гей,чувак,не гальмуй" - зринає з літер голос автора. Тобто, під-час читання є такий собі ефект присутності і проникнення в книгу. Створюється враження того , що тобі переповідає враження від чергової поїздки в Європу якийсь добрий друг.
 - 5.Лексика - холера, я обожаю діалектизми , такі різноманітні моцні слівця,від який розпирає горідсть шо то саме в нас таке є,а не приходиться захоплюватись іншомовними запозиченнями. Так от завершує вибуховий коктейль з бразильської кампіриньї саме відбірна лексика.
- От власне й усе. Кільканадцять годин тому , мов зустрічне авто з моїх очей зринув останній листок "ЛЮБОВІ І ПІРАНЬІ" , але я ще довго уявлятиму себе безшабашним мандрівником бразильських джунглів і прокидатимусь з криком "AAAA,кайман" одягатимусь і валитиму на пари :)

3 Вами читає Святик Черній

Без них би ніч не було, бігме :

Студентська газета
"Zaczek"

Відповідальність
за граматичні помилки
несуть автори. :)

Дякуємо :

Природі за літо, ТІСІТ за те, що вчасно піднімає нас з ліжка, будильнику за те, що його можна й не накрутити, принтеру "КОНьіка" (він реально друкує), інтернету за сайти для дорослих, морському котику, за те, що лежить на сторінках нашої газети !

Головний редактор :

Святослав Черній.

Адреса редакції :

Україна. Тернопіль. Вул. Танцорова 51.2-й поверх. 46000. (грошові перекази переказуйте безпосередньо в руки редактору :)))

Видавництво "ТІСІТ"

Тираж:

Як Бог пошле.

Кореспонденти:

Литвиненко В.І. , Наталя Бендзо, Віта Бенев'ят, Марічка Мацюк. Та всі ті ,кого забули чи всі ті, хто хоче тут бути.

Обкладинка: С.Черній.

Особлива подяка: Гощинському А.В.

Слободяну І.В.

Йде першокласник вперше в школу біля дитячого садка. За парканом грають в піску дошкочлята. Підійшов він до них, подивився, зітхнув:
- Із задоволенням би приєднався, але освіта і вік не дозволяють.

Іноді мені здається, що стілець біля компа намазаний клеєм ...

Ніщо так не зближує людей, як громадський транспорт

Заходить зв'язківець-радіоаматор в церкву і починає молитися:
- Господи, ти мене чуєш? Раз ...

Раз ... Раз ...

Ходжу по хаті на каблуках і п'ю квасне молоко з фужера. Це надає моїй бездіяльності особливої вишуканості.

Популярна радіостанція. Дзвінок у студію...

1-й день.

- Ось до нас подзвонив Петрик із села Малі Задрипанці. Просить поставити свою улюблену пісеньку "Про комбайн". Виконуємо замовлення. Слухай Петрику свою пісеньку "Про комбайн"

2-й день.

- Ось до нас знову подзвонив Пет-

рик із села Малі Задрипанці. Просить поставити свою улюблену пісеньку "Про комбайн". Виконуємо замовлення. Слухай Петрику свою пісеньку "Про комбайн" 3-й день.

- Ось до нас знову подзвонив Петрик із села Малі Задрипанці. Просить поставити пісню Bon Jovi "It's my life". Не вимахайся Петрику і слухай свою пісеньку "Про комбайн"

HAPPY the END :)